

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **AXIMA, spol. s r. o.**
sídlem Vídeňská 204/125, 619 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2017, č. j. JMK 22740/2017, sp. zn. S-JMK 119919/2016/ODOS/Př

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 1. 7. 2016, č. j. OD/55559/2015, sp. zn. 2015/55561, jímž Městský úřad Židlochovice shledal, že žalobce porušil § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, a dopustil se tak správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu žalobce naplnil tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky 8B2 6074 dne 20. 5. 2015 v 08:07 hodin v Židlochovicích, na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním provozu. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že neustanovený řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h). Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za což městský úřad žalobci uložil dle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč (*výrok I.*), a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč (*výrok II.*).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce předně brojil proti nezákonnému zahájení řízení o správním deliktu. Správní orgány nepodnikly nezbytné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla a omezily se pouze na učinění výzvy dle § 125h zákona o silničním provozu, aniž by využily řádné výzvy k podání vysvětlení, předvolání případných svědků, ohledání místa spáchání přestupku atd. Správní orgány přitom nejsou oprávněny přenášet důkazní břemeno ve věci přestupku na provozovatele vozidla tím, že věc bez dalšího odloží či na základě nedostatečně provedeného dokazování ve správním řízení o přestupku rozhodnou o zastavení řízení. Tímto postupem správních orgánů byl žalobce *de facto* vystaven nátlaku na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi. Žalobce očekával pokračování v řízení, poučení o svých právech, seznámení se spisem, popř. výpověď nebo její odepření. Neměl však ani teoretickou či praktickou možnost seznámit se s podklady, neboť správní spis v tu dobu neexistoval (resp. obsahoval pouze výzvu).
3. Žalobce prakticky celou žalobu protkal námitkami k současné právní úpravě právní odpovědnosti provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 a souvisejících ustanovení zákona o silničním provozu, a to i v souvislostech týkajících se vztahů provozovatel vozidla – zaměstnavatel a řidič–zaměstnanec. Samotný institut výzvy podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, žalobce považoval, stejně jako povinnost provozovatele dle § 10 odst. 3 téhož zákona, za protiústavní, pročez soudu navrhl, aby danou otázku předložil k posouzení Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Žalobce současně namítal, že výše uvedená výzva nemohla být vůbec zaslána, neboť zákonná podmínka stanovila, že tak lze učinit pouze, pokud by bylo možné věc projednat v blokovém řízení. V tomto ohledu považoval žalobce závěry správních orgánů za nepřezkoumatelné, neboť v předmětné věci nebyl ze spáchání přestupku nikdo obviněn, a proto chyběla ochota k zaplacení pokuty.
4. Žalobce dále namítal neexistenci materiálního aspektu správního deliktu. Městský úřad se příslušnými námitkami žalobce nikterak nezabýval a setrval na tvrzení, že rychlost nad 50 km/h je nebezpečná. Tvrzení odůvodnil možnou kolizí, najížděním vozidla z místa

ležícího mimo pozemní komunikaci, vběhnutím dítěte či zvířete do silnice aj. Žalovaný jej v napadeném rozhodnutí doplnil, že provádění rozsáhlého dokazování stran přestupkového jednání v rámci řízení o správním deliktu by znamenalo přenesení podstaty věci z roviny správního deliktu do roviny přestupku. Přitom oba správní orgány vycházely při hodnocení společenské škodlivosti z přestupkového jednání. Žalobce dodal, že tzv. neustanovení řidiče nebrání zhodnocení objektivně existujících okolností přestupkového jednání. Přestupkové jednání a porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti musí být prokázáno nade vší pochybnost, neboť opačný postup by vedl k bezprecedentnímu porušení právní zásady *nulla poena sine crimine*.

5. Správní orgány se přitom nevypořádaly s materiální stránkou přestupku, pokud neposoudily a nezduvodnily, jak byl ohrožen nebo porušen společenský zájem. Také nedostatečně vyhodnotily okolnosti přestupkového jednání. Materiální stránku přestupku dovozovaly z naplnění formálních znaků přestupku provozovatele vozidla. Přitom dle názoru žalobce došlo v důsledku okolností případu k tomu, že bylo ohrožení právem chráněného zájmu vyloučeno. K přestupku došlo na přehledné komunikaci (ulice s přechodem) na průmyslovém okraji obce. Z fotografie na *Záznamu o přestupku* je zřejmé, že v době spáchání přestupku nebyly zhoršené povětrnostní podmínky, co se týče viditelnosti a stavu vozovky. Dále z fotografie nelze doložit přítomnost dalších účastníků silničního provozu, dětí nebo zvířete. Z evidence dopravních nehod vyplynulo, že v úseku s tzv. stacionárním radarem se staly tři nehody před instalací zařízení, a přitom žádná nebyla způsobená nepřiměřenou rychlostí. Zástupce žalobce prostřednictvím institutu žádosti o informace dále zjistil, že správní orgán nedisponuje podklady odůvodňujícími instalaci a hodnocení vlivu instalace automatizovaného zařízení na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Dostupnými informacemi tedy nelze odůvodnit, proč byl „radar“ instalován a kontrola maximální povolené rychlosti právě na uvedeném místě, což je v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07. Dle žalobce naprostá většina takto identifikovaných přestupků má prokazatelně nulový vliv na bezpečnost silničního provozu a celý systém je navržen a provozován především jako výhodný zdroj peněz pro obecní pokladnu, nikoli naplnění § 79a zákona o silničním provozu. Správní orgány neprokázaly možné porušení tzv. „*principu omezené důvěry*“. Vzhledem k místu musí i potenciální účastníci provozu předpokládat, že maximální povolená rychlost na hlavní komunikaci může být místní úpravou zvýšena např. na 70 km/h.
6. Stejně tak žalobce brojil proti neprokázání formálních znaků přestupku. Správní spis nebyl veden v souladu se správním řádem. Úkony spojené s výzvou i odložením věci jsou nepřezkoumatelné, neboť není jasné, na základě čeho byly provedeny. Dokumenty byly doplněny až následně, navíc je nelze považovat za důkazy. Od okamžiku zaslání výzvy až do odložení věci spis vůbec neexistoval a byl dodatečně vytvořen po žádosti žalobce o kopii spisového materiálu. Komunikace městského úřadu s městskou policií a lustrace vozidel probíhala elektronicky blíže nespecifikovaným způsobem v blíže nespecifikovaném okamžiku a rozhodně jinou než písemnou formou. Během seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí městský úřad nebyl schopen vysvětlit rozpory specifikované v odst. 31 rozhodnutí. Toto odůvodnění nevysvětluje nesrovnalosti ve spise a potvrzuje, že komunikace s Městskou policií Židlochovice a lustrace vozidel probíhá elektronicky blíže nespecifikovaným způsobem. Podle správního řádu by ale měl být o provedených úkonech ve spisu alespoň provedený záznam. Žalobce má za to, že tímto

jednáním městský úřad zásadním způsobem krátil jeho práva a byla porušena procesní ustanovení vedeného řízení.

7. K dokumentu č. 1 – *Záznam o přestupku* žalobce uvádí, že v oznámení není uvedeno, o jaký přestupek se jedná, a současně není provedena korekce naměřené hodnoty, kterou pak provádí nikoli obsluha rychloměru, ale pracovník městského úřadu. Správní orgán patrně přímo nahlížel do systému zpracovávajícího údaje o měření a nečinil o tom záznamy do spisu. Existuje tak podezření, že alespoň část měření (vyhodnocení) prováděl přímo pracovník městského úřadu, tedy neproškolená osoba, která k tomu neměla oprávnění. Doklad o proškolení a o tom, kdo měření rychloměrem prováděl, není součástí správního spisu. U dokumentu č. 3 – *Schválení úseků pro měření rychlosti* Městskou policií Židlochovice není zřejmé, co se rozumí pod pojmem „koniec obce“ a jakým způsobem je definována časová platnost tohoto dokumentu, případně jakým způsobem je tento dokument řízen, aby platnost byla definována jednoznačně. Platnost a rozsah působnosti dokumentu *Schválení úseků pro měření rychlosti* nebyla městským úřadem prokázána. U dokumentu č. 4 – *Ověřovací list č. 220/15* nebylo prokázáno dodržování *Návodu k obsluze rychloměru*, jak při konkrétním měření, tak při dlouhodobé údržbě zajišťující stálost kalibrace rychloměru.
8. Žalobce měl dále za to, že vyhověl podmínkám liberačního důvodu dle § 125e odst. 1 silničního zákona. Všichni potenciální řidiči žalobce absolvují pravidelné školení a poučení o dodržování povinností řidiče a pravidel provozu. Tím žalobce jako provozovatel činí vše, co je po něm možné spravedlivě požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Jestliže zákon o silničním provozu obsahuje obecný liberační důvod, který se vztahuje na odpovědnost provozovatele vyplývající ze všech ostatních ustanovení uvedeného zákona, pak jej nelze odmítnout pouhým odkazem na speciální ustanovení. Naopak je nutné obecné ustanovení o liberačním důvodu použít i v tomto případě, nebo řádně vysvětlit, proč nemůže být použito.
9. Závěrem žalobce namítal, že minimálně v době od 25. 4. 2016 do 1. 7. 2016 probíhala u městského úřadu souběžně dvě řízení o správním deliktu žalobce dle § 125f zákona o silničním provozu (pod č. j. 2015/525056 a napadené řízení č. j. 2015/55559). Řízení byla ve stejném stádiu, tj. před vydáním rozhodnutí. Městský úřad mohl a měl tato řízení spojit a vést společně, popř. měl alespoň aplikovat absorpční zásadu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 7. 2017 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, z něhož lze usuzovat o konstantním názoru soudu o souladu předmětné právní úpravy s ústavním pořádkem. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Repliky žalobce

11. Žalobce v replice ze dne 25. 7. 2017 reagoval na argumentaci žalovaného k návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Konstatoval, že s argumentací o ústavnosti tohoto ustanovení v odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu nesouhlasí. Následně upozornil na chyby ve vyjádření žalovaného. V ostatním odkázal na znění žaloby a odvolání.

12. V podání ze dne 5. 4. 2018 se žalobce vyjádřil ke změnám judikatury v průběhu řízení. Žalobu si nepřál doplnit ani změnit, pouze upozornit na judikatorní vývoj ode dne podání žaloby. Závěrem připojil opravu překlepů a písarských chyb v podané žalobě.

V. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
14. Předně se soud vyjádří k nesouhlasnému stanovisku žalobce s výkladem podmínek pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (včetně souvisejících ustanovení). Co se týče dodatečného podání žalobce, v kterém reflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, sám uvedl, že se nejedná o konkrétní žalobní body, nýbrž pouze o jejich teoretická východiska. Zdejší soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl odchýlit od níže uvedených závěrů vyšších soudů.
15. Pokud se pak jedná o posouzení ústavnosti výše uvedené právní konstrukce odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče, jehož totožnost nebyla správními orgány zjištěna, je pro krajský soud v tomto ohledu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy závazný právní názor Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, č. 116/2018 Sb. (dostupný též na nalus.usoud.cz). Aniž by soud považoval za nezbytné závěry učiněné v daném rozhodnutí podrobně rekapitulovat, připomíná pouze, že právní úprava objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla byla Ústavním soudem vyhodnocena jako ústavně konformní, neboť ve své podstatě nepředstavuje porušení zásady presumpce neviny, ani nevytváří faktickou překážku uplatnění práva na odepření výpovědi.
16. Přestože se právní závěry Ústavního soudu vztahují primárně k § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, bylo při jejich formulaci nepochybně přihlédnuto také k souvisejícím ustanovením a přípustnosti zákonného postupu učinění výzvy k úhradě určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče podle § 125h téhož zákona. V samotném textu odůvodnění citovaného nálezu (bod 47) je ostatně v tomto ohledu uvedeno, že *„při výkladu napadených ustanovení nelze pominout ani navazující ustanovení zákona o silničním provozu, konkrétně jeho § 125g a 125h.“* Proto ani námitky žalobce proti ústavnosti či legitimitě těchto ustanovení, která v jeho věci byla aplikována, nejsou opodstatněné. Testovaná právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla ve svém celku nebyla posouzena jako protiústavní, pročez není důvodu k tomu, aby byla tato otázka Ústavnímu soudu opětovně předkládána, jak bylo v žalobě s odkazem na § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu navrhováno.
17. Žalobce současně namítal, že mu byla jako provozovateli vozidla zaslána výzva k úhradě určené částky nebo sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče v rozporu se zákonem. Konkrétně bylo v tomto ohledu nepřímo poukázáno na § 125h odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého může být provozovateli vozidla při splnění dalších podmínek zaslána výše uvedená výzva pouze za předpokladu, pokud lze porušení pravidel silničního provozu nebo povinností řidiče projednat v blokovém řízení. Tato podmínka byla dle soudu splněna, neboť v nyní posuzované věci se neznámý řidič dopustil jednání majícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním

provozu, za který bylo v rozhodné době možné uložit podle odst. 7 písm. b) téhož ustanovení zákona pokutu v blokovém řízení až do výše 1 000 Kč. Úmyslem zákonodárce naopak nemohlo být považovat tuto podmínku za splněnou jen tehdy, pokud je (neznámý) řidič vozidla ochoten pokutu na místě zaplatit, neboť by se jednalo o (ze své podstaty) nelogickou situaci, která by navíc zcela vylučovala možnost uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.

18. V této souvislosti byla ze strany žalobce rovněž namítána nezákonnost postupu městského úřadu, který neměl učinit dostatečné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla. Co se týče samotného institutu zaslání výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, soud připomíná, že je jeho aplikace zákonem výslovně předvídána. Musí být samozřejmě taxativně splněny jednotlivé podmínky, mezi které patří mimo jiné skutečnost, že totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku. V nyní posuzované věci tyto podklady tvořily záznam o přestupku z měřicího zařízení Městské policie Židlochovice s fotografiemi jedoucího vozidla registrační značky 8B2 6074 (č. snímku 52385) a dokumentem „*Karta vozidla 8B2 6074*“. Z těchto dokumentů vyplývá, že se pachatele, tedy řidiče vozidla, nepodařilo odhalit.
19. Žalobce pak argumentoval tím, že správní orgán mohl využít také jiné prostředky, jako je například výzva k podání vysvětlení, místní šetření nebo předvolání případných svědků přestupkového jednání apod. K tomu soud uvádí, že za účelem zjištění totožnosti neznámého řidiče se správní orgán nejprve přirozeně obrací na provozovatele vozidla, který by měl mít přehled o tom, kdo vozidlem v rozhodné době disponoval. Z toho důvodu byl ostatně do zákona o silničním provozu zakotven institut výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu. Pokud ovšem provozovatel určenou částku neuhradí a ani nesdělí údaje nezbytné k určení totožnosti řidiče vozidla, nelze jeho pasivitu či neochotu klást k tíži správnímu orgánu, popř. po něm striktně požadovat opakování „neúspěšného pokusu“ cestou podání vysvětlení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud nepovažuje tyto judikatorní závěry vůči provozovateli za nepřiměřeně přísné, navíc zdůrazňuje, že v předmětné věci městský úřad s odložením věci a vydáním příkazu vyčkal několik měsíců poté, co uplynula patnáctidenní lhůta ke sdělení totožnosti řidiče či zaplacení stanovené částky.
20. Ze správního spisu navíc nevyplývá žádná indicie, která by odhalení totožnosti řidiče vozidla bez součinnosti jeho provozovatele reálně umožňovala. Soudu není příliš jasné, jak by v tomto ohledu mohlo k objasnění stavu věci přispět žalobcem argumentované provedení šetření v místě spáchání přestupku, a to s časovým odstupem několika měsíců. Podobně je nutné reagovat k namítanému neprovedení výslechu případných svědků, kteří nebyli v žalobě nijak specifikováni a ani z obsahu správního spisu jejich přítomnost v místě spáchání přestupku nijak nevyplývá. Soud je tedy názoru, že městský úřad učinil za účelem zjištění totožnosti řidiče vozidla dostatečné kroky, které jsou od něj vyžadovány příslušnou právní úpravou a judikaturou.
21. Co se pak týče materiální stránky přestupku provozovatele vozidla, soud předně připomíná, že nelze považovat za nesprávný postup, kdy správní orgány při svém rozhodování vycházejí z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu má zásadní význam zejména poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35. K tomu soud dále odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, z něhož plyne obdobný závěr: „*Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.*“ V nyní posuzované věci tedy není uplatnění sekundární odpovědnosti žalobce jako provozovatele vozidla podmíněno posouzením společenské škodlivosti jednání řidiče majícího znaky přestupku podle výše uvedeného ustanovení zákona o silničním provozu.

22. Pokud se jedná o materiální stránku přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je zásadně naplněna již samotným porušením zákonem stanovené povinnosti a vytvořením potenciálně nebezpečné situace tím, že není zajištěno dodržování pravidel silničního provozu ze strany neznámého řidiče vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). K tomuto závěru ostatně dospěly i správní orgány, které se otázkou existence materiální stránky deliktu dostatečně zabývaly (viz str. 9–10 rozhodnutí městského úřadu a str. 4–5 rozhodnutí žalovaného). Dle soudu úvahy správních orgánů žalobce žádným nosným způsobem nezpochybnil, pokud v žalobě namítal, že zde byly okolnosti, ze kterých vyplývalo snížení míry nebezpečnosti jednání pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (překročení rychlosti v přehledném úseku na průmyslovém okraji obce, bez přítomnosti osob či zvířat, za dobrých povětrnostních podmínek, nízká nehodovost na daném úseku). V souzené věci se dle názoru soudu jedná o zcela standardní případ deliktního jednání provozovatele vozidla postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, a proto považuje odůvodnění správních orgánů za dostatečné, a v podrobnostech na něj odkazuje. Ani tento žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.
23. Současně lze dodat, že z § 79a zákona o silničním provozu nevyplývá nic o tom, že by správní orgány snad měly prokazovat, zda měření rychlosti v projednávaném případě vedlo ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30). Stejně tak po správních orgánech nelze požadovat prokazování analýz či studií, z jakého důvodu přistoupily k měření rychlosti v obci. Dohlížet na bezpečnost silničního provozu tím, že policisté měří v obcích rychlost projíždějících vozidel, dle názoru soudu v zásadě vždy zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a spěje k větší ukázněnosti řidičů. Z uvedených důvodů proto soud pro nadbytečnost neprovedl ani dokazování listinami vztahující se k žádosti žalobce o informace – dokumenty posuzujícími vliv instalace a provozu radarů ze dne 7. 8. 2015 a odpovědi Městského úřadu Židlochovice ze dne 17. 8. 2015, č. j. 13885/2015.
24. Co se týče otázky naplnění formálních znaků přestupku, bylo ze strany žalobce zejména namítáno, že správní spisy nebyly vedeny v souladu se správním řádem, resp. že před zasláním výzev i před odložením věci spis neobsahoval jednoznačné podklady. Soud na základě obsahu správního spisu zjistil, že první listina správního spisu označená jako *Záznam o přestupku ze dne 20. 5. 2015, č. j. 55559/2015*, měla být dle přehledu do správního

spisu vložena téhož dne, tj. 20. 5. 2015, avšak vytištěna byla až 6. 10. 2015 (dle datace na listině). Podklady o spáchaném přestupku doložené Městskou policií Židlochovice, byly do správního spisu vloženy téhož dne – Karta vozidla 8B26074, Schválení úseků pro měření MP Židlochovice ze dne 15. 11. 2013, č. j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, a Ověřovací list č. 206/14 silničního radarového rychloměru AD9T. Výzva ze dne 21. 5. 2015, č. j. 55559/2015-1, byla žalobci městským úřadem zaslána téhož dne, tj. 21. 5. 2015. Dle soudu tento postup není procesním pochybením správního orgánu, které by mělo vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Ve shodě s žalovaným totiž považuje za zásadní, že správní orgán disponoval podklady a důkazy ještě před zasláním výzvy, a dodatečně spisový materiál doplnil dostatečnými podklady a důkazy, které byly potřebné pro prokázání skutku (viz str. 3–4 bod 1 napadeného rozhodnutí). Po odložení přestupkové věci a po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla měl žalobce možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a nahlédnout do spisu v souladu se správním řádem.

25. Žalobce dále namítal, že komunikace městského úřadu s Městskou policií Židlochovice a lustrace vozidel probíhá elektronicky blíže nespecifikovaným způsobem. K postoupení informací od městské policie obecnímu úřadu lze uvést, že jedním z úkolů obecní policie je odhalovat přestupky a oznamovat je následně orgánům příslušným k jejich projednání a svá oznámení dokládat důvody a důkazy, o něž se opírají. Obecní policie oznamuje přestupek výhradně dle § 10 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. V odst. 2 a 3 tohoto ustanovení zákonodárce užívá dikci „oznámení“, avšak jde pouze o formu procesního postoupení pro nepříslušnost. Jelikož jde o faktické procesní postoupení věci, zásadní zůstává, aby policie přestupek oznámila a svá oznámení doložila důvody a důkazy, o něž se opírají, bez ohledu na konkrétní formu. To se dle soudu v projednávaném případě stalo. Městská policie Židlochovice své oznámení učinila elektronickou formou, jejímž prostřednictvím doložila podklady o spáchání přestupku, tj. záznam o přestupku včetně fotografie, výpis z registru, schválení úseku městskou policií, ověřovací list rychloměru č. 206/14. Dle soudu výše uvedené podklady obsahují veškeré potřebné informace a jsou dostatečné k tomu, aby městský úřad zaslal žalobci jako provozovateli vozidla výzvu dle § 125h zákona o silničním provozu, a popř. následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle zákona o silničním provozu. Shodně s žalovaným lze konstatovat, že otázka mechanismů spolupráce při předávání podkladů je otázkou interní. Tento způsob předávání dokumentů dle názoru soudu navíc nijak negativně nezasáhl do práv žalobce, pokud se s těmito dokumenty následně měl možnost seznámit ve správním spise.
26. Z radarových záznamů o přestupku je dále zjevné, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Záznam o přestupku také obsahuje informaci, která osoba zařízení nastavila a která záznam zpracovala (viz tabulka pod fotografií). Jako naměřená rychlost byla uvedena hodnota 61 km/h. Způsob provedení odečtu tolerance 3 km/h z naměřené rychlosti odůvodnil městský úřad již ve výzvě žalobci na str. 2 ze dne 21. 5. 2015, č. j. 55559/2015-1. V takovém postupu soud neshledává pochybení a dle jeho názoru nic nenasvědčuje tomu, že by snad městská policie nebo městský úřad naměřenou rychlost dodatečně upravovala dle vlastního uvážení. Je nutné zdůraznit, že rychlost byla naměřena konkrétním rychloměrem bez obsluhy, což bylo dostatečně prokázáno. Jelikož žalobce netvrdil žádné konkrétní skutkové okolnosti, mimo prostého tvrzení a víceméně teoretických úvah, které by nasvědčovaly tomu, že by

nastavení parametrů měřicího zařízení a část či celé měření na předmětném rychloměru bylo prováděno třetí osobou, popř. úředníky městského úřadu, soud tuto námitku neshledal důvodnou.

27. Soud s žalobcem rovněž nesouhlasí v tom, že by městský úřad neprokázal splnění podmínek nutných pro certifikované měření, neboť není schopen prokázat pravidelnou údržbu zařízení. K námitkám k samotnému rychloměru soud konstatuje, že použitý typ měřidla byl certifikován (jak je uvedeno na ověřovacím listu č. 206/14). Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu – v tabulce je uvedeno výrobní číslo přístroje 08/0116. Tím, že ověřovacím listem č. 206/14 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla jako ten, který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací. Dle *Návodu k obsluze* rychloměru, ani dle právních předpisů také správní orgán není povinen prokazovat správnost poskytovaných informací rychloměrem evidencí pravidelné údržby.
28. Ani související námitku žalobce, že schválení příslušného úseku pro měření rychlosti nebylo jednoznačně místně, ani časově definováno, soud neshledává důvodnou. Soud předně uvádí, že dotčená právní úprava nespecifikuje, jaké náležitosti musí určení míst pro účely provádění měření rychlosti obecní policií obsahovat. Z povahy věci lze ovšem dovodit, že by z takové listiny mělo být patrné, že se týká právě určení úseků pro měření rychlosti, konkrétního místního, příp. časového rozsahu, přičemž by mělo být zřejmé, že byla vyhotovena a schválena oprávněnou osobou. Soud ze správního spisu ověřil, že v posuzovaném případě je jeho obsahem listina vydaná Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Dopravním inspektorátem Brno-venkov, ze dne 15. 11. 2013, č. j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, nadepsaná jako „*Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice*“. Z této vyplývá schválení míst měření rychlosti Městskou policií Židlochovice ze strany Policie České republiky, přičemž je v ní explicitně uveden úsek města Židlochovice, Žerotínovo nábřeží – sil. II/425, od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav, a to obousměrně. Stejně tak není pochyb o tom, že předmětná listina byla vypracována pověřenou osobou Policie České republiky, o čemž svědčí podpis npor. Bc. J. P., vedoucího oddělení dopravního inspektorátu. Z radarových záznamů o přestupku zpracovaných ved. str. M. Š., příslušníkem Městské policie Židlochovice, je možné zjistit, že měření rychlosti bylo provedeno měřícím zařízením, které mělo v době zjištění přestupku platné ověření, právě na schváleném úseku Žerotínovo nábřeží sil. II/425 v 7,6 km v Židlochovicích. Ze správního spisu tak vyplývá, že bylo měřeno na úseku schváleném Policií České republiky.
29. Neobstojí ani námitka, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. V předmětné věci byla žalobci uložena pokuta za speciální správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, kdy je možné se zprostit odpovědnosti za správní delikt toliko z důvodů vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy pokud se prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo a) vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Školení a poučení potenciálních řidičů žalobce o dodržování povinností řidiče a pravidel provozu tedy nepatří ani do jednoho z liberačních důvodů vyplývajících z

§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Soud se tak plně ztotožnil s názorem žalovaného (str. 5 bod 6 napadeného rozhodnutí) a námitku posoudil jako nedůvodnou.

30. Co se týče námitky o nevedení společného řízení o přestupcích městským úřadem, který vedl souběžně dvě řízení o správním deliktu žalobce dle § 125f zákona o silničním provozu (pod č. j. 2015/525056 a č. j. 2015/55559), soud ji nepovažuje za důvodnou. Z úřední činnosti soud zjistil (vzhledem k věci vedené u soudu pod sp. zn. 29 A 72/2017), že v projednávaném případě vedeném pod sp. zn. 2015/55561 městský úřad projednával správní delikt žalobce ze dne 20. 5. 2015, tedy několik měsíců před spácháním deliktu ze dne 1. 12. 2015, o kterém bylo u téhož úřadu následně vedeno samostatné řízení pod sp. zn. 2015/525056. Zde tak v důsledku nevedení společného řízení k žádnému zásahu do práv žalobce nedošlo. Mohlo se tak stát až v řízení následujícím, ve kterém měly správní orgány s ohledem na časový překryv jejich projednávání spojit obě dvě věci do společného řízení, popř. alespoň respektovat absorpční zásadu a sankci uložit s ohledem na to, že již byl potrestán v předcházejícím řízení. Jako důvodnou proto soud tuto námitku shledal až v souvislosti s následujícím řízením, o jehož zákonnosti soud rozhodoval ve věci pod sp. zn. 29 A 72/2017, v níž byl projednáván později spáchaný správní delikt, o němž bylo i později zahájeno správní řízení.
31. Vzhledem k tomu, že jde o správní trestání, zabýval se soud rovněž tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat, že tomu tak není, jak skutkové podstaty předmětných správních deliktů, tak zákonné sazby pokuty zůstaly beze změny.
32. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami předloženými žalobcem, které zároveň byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Provedení dokazování listinami „FG-Muenchen - Urteil - 10-10-2013 -10 K 2217-13“, „BverfG-Beschluss-vom-07-07-1995-Aktenzeichen-2-BvR-326-92“ pak soud považoval za nedůvodné a nadbytečné, neboť se jednak týkají cizí právní úpravy, která ve věci nebyla aplikována, jednak k věci existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Po právní i skutkové stránce byly veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem vyhodnoceny již z dříve provedených důkazů a obsahu správního spisu.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická.
předsedkyně senátu